

## Σ' ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ...

(Ἐπὶ τῇ 25 Μαρτίου)

Οἱ γυρίζουν σήμερα σὲ χρόνια περασμένα  
Κ' ἀπ' τοὺς νεκροὺς οἱ ζωντανοὶ γυρεύουν ἴλιγο φῶς,  
Μόνος ἐγὼ τοῦ μέλλοντος ζητῶ τὰ σκοτὴ Ἑσένα,  
Σ' Ἑσέ, Παράκλητε, πετᾷ ὁ πόθος μου ὁ κρυφός.

Ἡρῆες; Θάρρηδες; Γεννήθηκες; Θὰ γεννηθῇς μιὰ μέρα,  
Γιὰ νὰ Σὲ προσκυνήσουμε ὅαν ἄγνωστο Θεό;  
Καὶ μιὰ τοῦ λόγου Σου ἀστραπὴ στοῦ μαῦρο μας αἰθέρα  
Νὰ φέρῃ μέσ' στοῦ δρόμο του τὸν ἔρμο αὐτὸ λαό;

Ποιά, Δυνατέ, τὴν κούνια σου πόλῃ ἢ χωριὸ σου κρύβει;  
Καὶ ποιὸς κομήτης ἄνω Σου γέρνει χρυσᾷ μαλλιά;  
Μήπως παλάτι Σὲ γεννᾷ; Μὴ λάμπης σὲ καλύβι;  
Μὴ ζῆς σὲ δάσος, σὲ βουνὸ ἢ στὴν ἀκρογιαλιά;

Θάρρηδες. Μὲ μουσικὸν παλμούς, Νυμφίε, Σὲ προσμένει  
Νύχτα καὶ μέρα μιὰ θεά, τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ,  
Κ' ἡ λύρα μου, ποῦ φλόγα τῆς προφητικῆς θερμαίνει  
Σὲ προμαντεύει, ἐλπίδα μου καὶ μόνῃ παντοχῇ.

Σένα μὲ πόνο τραγουδεῖ τὸ κῆμά μας αἰώνια,  
Πάντα γιὰ Σὲ μὲ στεναγμὸ τᾶν ἐρί μου μιλεῖ,  
Γιὰ Σένα λὲν τὴν ἀνοιξὴ κρυφὰ τὰ χελιδόνια,  
Κ' ἡ πεταλοῦδα Ἑσέ ποθεῖ στοῦ κρίνου τὸ φίλι.

Τί θὰ κρατῇς; Φραγγέλιο, σκῆπτρο, ρομφαία, λύρα;  
Θᾶσαι προφήτης, βασιλεὺς, στρατάρχης, ποιητής;  
Μαῦρο χιτῶνα θὰ φορῇς ἢ φωτεινὴ πορφύρα;  
Θᾶσαι σωτήρας — ἄνθρωπος; Θεὸς — ἐκδικητής;

Ἕλα, Τρανέ! Κ' ἦρθ' ἡ στιγμή. Στὸν οὐρανὸ μας ἄνω  
Κᾶποιο σημάδι καρτερῶ καὶ μαντικὴ φωνή  
Μέσ' ἀπ' τὸ στήθος μου βαθειὰ μου λέει, δὲ θ' ἀποθάνω  
Πρὶν ὁ προφήτης — βασιλεὺς τοῦ Γένους μου φανῇ...

(1906)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ